

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 379)

Oct (2) / 2022

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம்	3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்	4
3. தத்வ த்ரயம்.....	5
4. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	10
5. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....	15

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி – 199)

24. ஆதாயாதௌ து வைகுண்டம் ரேபம் ததுபரி ந்யஸேத்

ஆநந்தேநாந்விதம் பஞ்சாத வ்யாபிநா சாங்கயேத்தத:

25. கஸ்தகஸ்தபதம் தத்யாந்நேமி த்வந்தமத: பரம்

வரபாசாய வை ஸ்வாஹா ப்ரணவாத்யஸ்து பாசராட்

26-1. மந்த்ர: பஞ்சதசார்ண: அயம் காமிநாம் க்ஷிப்ரஸித்திக்ருத்

பொருள் – முதலில் “வைகுண்ட” என்பதில் உள்ள “ண” மற்றும் “ர” ஆகியவற்றைச் சேர்த்து “ர்ண” என்பதைக் கொள்ளவும். அதில் பிந்துவைச் சேர்க்க, “ர்ணம்” என்றாகும். அதன் பின்னர் “கஸ்த கஸ்த” என்பதைச் சேர்க்கவும். அதன் பின்னர் “த த” என்பதை இணைக்கவும். அதனைத் தொடர்ந்து “வரபாசாய ஸ்வாஹா” என்பதைச் சேர்க்கவும். பதினான்கு அக்ஷரங்கள் கொண்ட இந்த பாசராட் என்னும் மந்த்ரமானது, வெகு விரைவாகப் பலன் அளிப்பதாகும். இதன் முழு வடிவம், “ஓம் ர்ணம் கஸ்த கஸ்த த த வரபாசாய ஸ்வாஹா” என்பதாகும்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி - 66)

அங்கம் : 2

விசாரணை [இவள் ஸுமதியின் பணிப்பெண்; ஒன்றைச் செய்தல் ஏற்புடையதா, ஏற்புடையதாகாதா என்னும் ஆய்வு; இவள், ச்ரத்தை என்னும் மற்றொரு பணிப்பெண்ணிடம் உரையாடுகிறாள்] : தோழியே! களைப்பு காரணமாக உனது நெற்றியில் வியர்வைத் துளிகள் காணப்படுகின்றன. தனது கன்றைக் காண ஆவலாக உள்ள பசு போன்று நீ உள்ளாய்.

[குறிப்பு: அடுத்துள்ள ச்லோகத்தில் “ஸந்திஅ, ஸுஹஆ” என்பது போன்று காணப்படுகின்றன. இவை தட்டச்சு பிழை அல்ல]

98. முஹசந்த ஸந்திஅ ஸுஹா ஸுஹஆ சவி புள்ள மள்ளி மஅரந்த ணிஹா
ணவ ஸோம்ம ஜோவ்வண களிஆ ஸூரிமுவ்வஹந்தி துஹ ஸேஅகணா

பொருள் – சந்த்ரன் போன்ற உனது முகத்திலிருந்து வெளிவரும் இந்த வியர்வைத் துளிகள், சந்த்ரனிலிருந்து வெளிப்படும் அமிர்தம் போன்று காணப்படுகின்றன. அழகான ஒளியுடன் கூடி மலர்ந்த உனது மல்லிகைப்பூவின் மொட்டு போன்று உள்ளன. புதிய இளமை என்னும் கொடியில் அரும்பிய மொட்டு போன்று உள்ளன.

முதல் அங்கம் ஸம்பூர்ணம்

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

தத்வ த்ரயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 77)

170. ஒரு சிலந்திக்குண்டான ஸ்வபாவம் ஸர்வசக்திக்குக் கூடாதொழியாதிறே.

அவதாரிகை - இப்படி ஸ்வரூபத்துக்கு விகாரமின்றிக்கேயிருக்க ஸ்வசரீரபூத விசேஷணத்வாரா கார்ய ஜாதத்துக்கெல்லாம் இவனே உபாதாநமாகை கூடுமோ? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் (ஒரு சிலந்திக்குண்டான) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு மாற்றம் ஏதும் இல்லை என்னும்போது, தனது சரீரமாக உள்ள விசேஷணங்கள் மூலம் உண்டாகும் அனைத்து கார்யப் பொருள்களுக்கும் இவனே உபாதானக்காரணமாக உள்ளான் என்பது எப்படிப் பொருந்தும் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, அல்பசக்திகமான சிலந்திக்கு ஸ்வரூபவிகாரமின்றிக்கே யிருக்கச் செய்தே, ஸ்வசரீரபூத விசேஷண முகத்தாலே தந்துஜாதமான கார்ய ஜாதத்துக்குத்தான் உபாதானமாம்படியுண்டான ஸ்வபாவம், “பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவ ச்ருயதே” என்று ஓதப்படுகிற ஸர்வசக்திக்குக் கூடாதொழியாதிறே என்கை. “யதோர்ணநாபிஸ் ஸ்ருஜதே க்ருஹணதே ச”, “ஊர்ணநாபிர் யதா ஸ்ருஷ்ட்வா ஸ்வயம் தத் க்ரஸதே புந: ததா ஸ்ருஷ்ட்வேதமகிலம் ஸ்வயம் தத் க்ரஸதே ஹரி:” என்னக்கடவதிறே. “கார்யே அநந்தே ஸ்வ தநு முகத: த்வாம் உபாதாநம் ஆஹு: ஸா தே சக்தி: ஸுகரம் இதரத் ச இதி வேலாம் விலங்க்ய இச்சா யாவத் விஹரதி ஸதா ரங்கராஜ அநபேக்ஷா ஸா ஏவ ஜசாநாத் அதிசயகரீ ஸா ஊர்ணநாபௌ விபாவ்யா” என்றருளிச்செய்தாரிறே பட்டர். இப்படி, நிமித்தோபாதாந காரணத்வங்களைச் சொல்லி ஸஹகாரி காரணத்வம் சொல்லா தொழிந்தது ஸர்வஜ்ஞத்வாதி குணயோகம் கீழே சொல்லுகையாலும், நிமித்த

உபாதாநங்களுக்கு ஐக்யம் சொல்லுகையாலும், தன்னடையே ஸித்திக்கு மென்னுமத்தாலே, ஆகையிறே வேதாந்த ஸூத்ரத்திலும் இது விசேஷித்துச் சொல்லாதொழிந்தது.

விளக்கம் - அற்பமாக உள்ள ஒரு சிலந்திக்கு, தனது ஸ்வரூபத்தில் எந்தவிதமான மாற்றமும் இல்லை என்றாலும், தனது சரீரம் மூலமாக எச்சில் வடிவில் உண்டாகும் வலை என்ற கார்யப்பொருளின் உற்பத்திக்கு உபாதானக்காரணமாக உள்ள நிலை ஏற்படுபடுகிறது. இப்படி உள்ளபோது, இத்தகைய இயல்பானது, ச்வே. (6-8) - பராஸ்ய சக்தி: விவிதைவ ச்ரூயதே ஸ்வாபாவிசீ ஜ்ஞாந பலக்ரியா ச - அவனுடைய சக்தியானது பலவிதமாகவும், ஞானம் பலம் மற்றும் செய்கைகளை இயல்பாகவே கொண்டதாகவும் உள்ளது - என்று ஓதப்படும் ஸர்வசக்தி கொண்ட வஸ்துவிற்கு ஏற்படாமல் இருக்குமோ? முண். (1-1-7) - யதோர்ணநாபி: ஸ்ருஜதே க்ருஹண்தே ச - எவ்விதம் சிலந்திப்பூச்சி தனது வலையை உண்டாக்கியும் உள்ளிழுத்துக் கொண்டும் செய்கிறதோ - என்றும், ஊர்ணநாபிர் யதா ஸ்ருஷ்ட்வா ஸ்வயம் தத் க்ரஸதே புந: ததா ஸ்ருஷ்ட்வேதமகிலம் ஸ்வயம் தத் க்ரஸதே ஹரி: - சிலந்தியானது எவ்விதம் தானே தனது வலையை ஏற்படுத்தி, அந்த வலையைத் தானே எவ்விதம் விழுங்குகிறதோ அதே போன்று, இந்த உலகத்தை படைக்கும் ஸ்ரீஹரி, அதனைத் தானே விழுங்குகிறான் - என்றும் கூறியது காண்க. ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் (2-31) - கார்யே அநந்தே ஸ்வ தநு முகத: த்வாம் உபாதாநம் ஆஹு: ஸா தே சக்தி: ஸுகரம் இதரத் ச இதி வேலாம் விலங்க்ய இச்சா யாவத் விஹரதி ஸதா ரங்கராஜ அநபேக்ஷா ஸா ஏவ ஐசாநாத் அதிசயகரீ ஸா ஊர்ணநாபௌ விபாவ்யா - ஸ்ரீரங்கநாதா! உனது ஸங்கல்பம் எப்படிப்பட்டது என்றால் - இந்தச் செயலைச் செய்ய இயலாது, இந்தச் செயலைச் செய்ய இயலும் என்னும் பேச்சுக்கே இடம் இல்லாமல் உள்ளதாகும்; எப்போதும், எங்கும் நிறைந்து, எதனையும் செய்து முடிப்பதாக உள்ளது. இத்தகைய உனது ஸங்கல்பம் என்பதே சக்தி என்று கூறப்படும் உனது குணமாக உள்ளது. இத்தகைய சக்தி காரணமாகவே, அனைத்தும் அறிந்தவர்கள் - எண்ணற்ற கார்ய வஸ்துக்களில், சேதனம் அசேதனம் ஆகியவற்றைச் சரீரமாகக் கொண்ட உன்னை, அனைத்திற்கும் உபாதானக் காரணம் என்று கூறுகின்றனர். ஆயினும் பாசுபத மதத்தின் வாதங்களை வீழ்த்துவது உனது இந்தச் சக்தி அல்லவோ? இதனை சிலந்தியிடமும் காணலாம் - என்று ஸ்வாமி பராசரப்பட்டர் அருளிச்செய்தார். இவ்விதம் இந்த ஜகத்திற்கான நிமித்தகாரணம் மற்றும் உபாதானக்காரணம் ஆகியவற்றை உரைத்து, ஸஹகாரிகாரணம் என்னும் துணைக்காரணம் குறித்து கூறாமல் விட்டது ஏன்? காரணம், ஸர்வேச்வரனுடைய அனைத்தும் அறியும்

தன்மை போன்றவற்றை முன்பே கூறியதாலும், நிமித்தகாரணம் மற்றும் உபாதானக்காரணம் ஆகியவை ஜகத்திற்கு ஒன்றாகவே உணர்த்தப்படுகிறது என்பதாலும், நிமித்தகாரணம் மற்றும் உபாதானக் காரணம் ஆகியவற்றை உரைக்கும்போது ஸஹகாரிகாரணமும் தானாகவே கூறப்பட்டதாகும் என்பதாலும், இதனை வேதாந்தஸூத்ரத்திலும் சிறப்பித்துக் கூறாமல் விடப்பட்டது.

171. ஈசுவரன் ஸ்ருஷ்டிக்கையாவது அசித்தைப் பரிணமிப்பிக்கையும், சேதநனுக்கு சரீரேந்தரியங்களைக் கொடுத்து ஜ்ஞாந விகாஸத்தைப் பண்ணுகையும்.

அவதாரிகை - ஆக ஈசுவரனே தரிவிதகாரணமும் என்னுமிடம் ஸாதித்தாராய் நின்றார் கீழ்; அநந்தரம் “அஜாமேகாம்”, “கௌநாத்யந்தவதீ”, “த்ரிகுணம் தஜ்ஜகத் யோநிரநரதிப்ரபவாப்யயம்”, “அஜோஹ்யேக:”, “ஜ்ஞாஜ்ஞௌ த்வாவஜாவீச நீசௌ”, “அஜோ நித்யச் சாச்வதோயம் புராண:” இத்யாதி ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகளில் சொல்லுகிறபடியே, நித்யமாயிருந்துள்ள அசித்தையும் சித்தையும் ஈசுவரன் ஸ்ருஷ்டிக்கையாவதுதான் ஏது? என்னுமாகாங்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார் (ஈசுவரன் ஸ்ருஷ்டிக்கையாவது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இதுவரை ஸர்வேசுவரனே ஜகத்தின் மூன்றுவிதமான காரணமுமாக உள்ளான் என்று நிரூபித்தார். அடுத்து, அஜாம் ஏகாம் - பிறப்பற்றதும் ஒன்றாக உள்ளதும் - என்றும், கௌநாத்யந்தவதீ - முதல் மற்றும் முடிவு அற்றது - என்றும், கொஓள- முதல் மற்றும் முடிவு அற்றது - என்றும், ஸ்ரீவிபு. (1-2-22) - த்ரிகுணம் தஜ்ஜகத் யோநிரநரதிப்ரபவாப்யயம் - மூன்று குணங்கள் கொண்டது, ஜகத்தின் காரணமாக உள்ளது, தோன்றுதல் அற்றது - என்றும், அஜோஹ்யேக: - பிறப்பற்ற ஒன்று - என்றும், ச்வே. (1-19) - ஜ்ஞா ஜ்ஞௌ த்வா அஜௌ ஈச அநீசௌ - அறிந்தவன், அறியாதவன் என்று இரண்டு பிறப்பற்றவர்கள் ஈசன், அநீசன் என்று கூறப்படுகிறார்கள் - என்றும், கட. (2-18) - அஜோ நித்ய: சாச்வத: அயம் புராண: - பிறப்பற்றவனாக, நித்யனாக, எப்போதும் உள்ளவனாக, பழையவனாக உள்ள இந்த ஆத்மா - என்றும் உள்ள பல ச்ருதி மற்றும் ஸ்ம்ருதி வாக்கியங்களில் கூறப்பட்டபடி, நித்யமாக உள்ள அசித் மற்றும் சித் ஆகியவற்றில், ஈசுவரன் ஸ்ருஷ்டிப்பது என்னும் கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - கீழ் ஜகத்காரணபூதனாகச் சொல்லப்பட்டவீச்வரன் சேதநாசேதநாத்மகமான ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கையாவது, “தம: பரே தேவ ஏகீ பவதி” என்கிறபடியே தன்னோடு அவிபக்தமாய்க் கிடந்து தமச்சப்த வாச்யமான அசித்தை, “ததஸ் ஸ்வயம்பூர் பகவாந்வயக்தோ வ்யஞ்ஜயந்நிதம், மஹாபூதாதி வ்ருத்தௌஜா: ப்ராதுராஸீத் தமோநுத:” என்கிறபடியே ஸ்வப்ரேண விசேஷத்தாலே ஸ்வஸ்மாத் விபக்தமாக்கி அநந்தரம், அக்ஷராவஸ்த்தமாக்கி, அது தன்னைப் பின்பு அவ்யக்தாவஸ்த்தமாக்கி, அதை வ்யக்த சப்த வாச்யமான ஸமஷ்டி வ்யஷ்டி ரூப ஸமஸ்த கார்யங்களுமாம்படி பரிணமிப்பிக்கையும், “அசித் விசேஷிதாந் ப்ரளய ஸீமநி ஸம்ஸரத:” என்கிறபடியே, கரணகளேபர விதுரனாய், போக மோக்ஷ சூந்யனாய், அசித் விசேஷிதனாய்க் கிடந்த சேதநனுக்கு போக ஸ்த்தாநமான சரீரத்தையும், போக உபகரணங்களான இந்த்ரியங்களையும் கொடுத்து, போக மோக்ஷ பாகித்வ அநர்ஹனாம்படி, முன்பு ஸங்குசிதமாய்க் கிடந்த ஜ்ஞாநத்தினுடைய விகாஸத்தைப் பண்ணுகையும் என்கை. “சேதநனுக்கு” என்றவிது, ஜாத்யேக வசநம்.

விளக்கம் - ஜகத் காரணமாகக் கூறப்பட்ட ஸர்வேச்வரன், சேதநம் மற்றும் அசேதநம் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கிய ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்தான் என்பது என்ன? தம: பரே தேவ ஏகீ பவதி - என்பதற்கு ஏற்ப தன்னுடன் பிரிக்க இயலாத நிலையில் உள்ளதும், “தமஸ்” என்பதால் கூறப்படுவதும் ஆகிய அசித்தை, மநு. (1-6) - தத: ஸ்வயம்பூ: பகவாந் அவ்யக்தோ வ்யஞ்ஜயந் இதம் | மஹாபூதாதி வ்ருத்தௌஜா: ப்ராதுராஸீத் தமோநுத: - ஸ்ருஷ்டி காலம் வந்தவுடன், ஸ்வயம்பூவாகிய நாராயணன், அதுவரை புலப்படாமலிருந்து, மிகுந்த ப்ரகாசத்துடன் வெளிப்பட்டான்; மிகுந்த தேஜஸ்ஸுடன் தனது கட்டுப்பாட்டில் உள்ள பஞ்சபூதங்களை, இருளை விரட்டும்விதமாக வெளிப்படுத்தினான் - என்பதற்கு ஏற்ப, தான் உட்புகுந்த சிறப்பு மூலம் தன்னிடமிருந்து பிரித்து, அடுத்து அதனை அக்ஷர நிலையை அடையும்படிச் செய்து, அதன் பின்னர் அதனை அவ்யக்த நிலையை அடையும்படிச் செய்து, அதன் பின்னர் அதனை “வ்யக்தம் - காணும்படி” என்பதாக உள்ள தனி மற்றும் தொகுத்த ரூபமாகப் பரிணாமம் செய்கிறான். மேலும் அசித் வஸ்துக்களைப் போன்று கிடந்த சேதநனுக்கு, இன்பத்தை அனுபவிக்கவல்ல இடமான சரீரத்தையும், இன்பங்களை அனுபவிப்பதற்கான கருவிகளாகிய இந்த்ரியங்களையும் அளிக்கிறான். இதன் மூலம் சேதநனை இன்பம்

மற்றும் மோசஷம் அடைவதற்கான தகுதியைப் பெறும்படிச் செய்கிறான். மேலும், முன்பு சுருக்கமாகக் கிடந்த ஞானத்திற்கு மலர்ச்சியையும் ஏற்படுத்துகிறான். “சேதநனுக்கு” என்பதான இதன் மூலம், சேதநர்களுக்கு மட்டும் செய்வதைக் கூறுகிறார்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி – 344)

வ்யாக்யானம் - இனித்தான் ஸித்தோபாயத்தை ஸ்வீகரித்து அது பலியாவிட்டால் ஸ்வரூபத்தை அந்யதாகரிக்குமித்தனையிறே; அவன் ஸ்வரூபம் அந்யதாகரித்தால் இத்தலை சொல்லவேண்டாவிதே. “இத்தலையில் கர்த்தவ்யமில்லையாகில் அவனுக்கு அசக்தியில்லையாகில் நடுவு விளம்பத்துக்கு ஹேதுவென்?” என்று தோற்றுமிதே. ஆற்றாமையையும் ஆவிஷ்கரித்து அம்பும் தொடுக்கவேண்டும்படியான விஷயத்தையன்றே இவர்பற்றிற்று. இவர் தமக்கு “மடலெடுக்கக் கடவேன்” என்று துணிந்த துணிவுக்கு மேற்பட அநுஷ்டிக்கவேண்டுவதில்லையாயிற்று குணாதி க விஷயமாகையாலே. கடலைப் பெருமாள் சரணம் புக்கவிடத்தில் தானாக வந்து முகங்காட்டாமையாலே நாலுமுன்றம்பை விட்டு உடம்பிலே பாதி வெந்த பின்பிறே வந்து முகங்காட்டிற்று; இங்கு அதெல்லாம் வேண்டாமையாலே, “சாபமாநய” என்கிறவோபாதி “மடலுருவேன்” என்று அச்சமுறுத்தி முகங்காட்டுவித்துக் கொள்ளப் பார்க்கிறார். தம்முடைய ஸ்வரூபத்தில் கலக்கம் அநுவர்த்தியா நிற்கச் செய்தேயும், அவனுடைய குண ஜ்ஞாநத்தில் கலக்கமின்றிக்கே யிருக்கிற காணும் இவர்க்கு.

விளக்கம் - அடுத்து, தான் ஸித்தோபாயமாக உள்ள ஸர்வேச்வரனைக் கைக்கொண்ட பின்னர், அது பலிக்காமல் போனால், “அவனே ரசஷகன்” என்றுள்ள “மற்ற எதுவும் சரணம் இல்லை” என்பதான தனது ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை விலகும்படிச் செய்யும் அல்லவோ? இவ்விதம் நடக்குமோ என்றால், அவனுடைய காப்பாற்றும் தன்மையானது மாறும்போது இவ்விதம் நடக்கும் அல்லவோ?

அவனுடைய காப்பாற்றும் தன்மை இப்போது வேறுபடுவதற்கான காரணம் என்ன என்பதை அருளிச்செய்கிறார்; அதாவது “சேதனன் ஒருவனுக்குத் தனது விஷயத்தில் செய்வதற்கு ஏதும் இல்லை என்னும்போது, ஸர்வேச்வரனுக்கு அந்த சேதனைக் காப்பதில் எவ்விதமான சக்தி சக்தியற்ற நிலையும் ஏற்படவில்லை என்னும்போது, காலதாமதம் ஏற்படக் காரணம் என்ன?”, என்ற ஐயம் எழலாம். இதனால் மடல் எடுக்கத் துணிந்து, அதற்கான பரிகாரத்தையும் இதுவரை அருளிச்செய்தார். இவருக்குப் பிரிவாற்றாமையை உண்டாக்கும் விஷயத்தின் மீது அம்பு தொடுக்க வேண்டும்படியாக உள்ள ஒரு விஷயத்தை இவர் பற்றவில்லை. அத்தகைய விஷயமானது, அனைத்து குணங்களும் பொருந்திய வஸ்துவாக உள்ளதால், இவருக்கு “நான் மடல் எடுக்கக் கடவேன்” என்று துணிவுடன் மேற்கொண்ட அந்தத் துணிச்சல் தவிர செய்யவேண்டிய செயல் வேறு ஏதும் இல்லை. ஸமுத்ரத்தைக் கடக்க முற்பட்ட இராமன், அந்த ஸமுத்ரராஜனிடம் சரணம் புகுந்தான்; அப்போது அந்த ஸமுத்ரராஜன் தானகவே வெளிவராத காரணத்தால், நான்கு மூன்று அம்பை அவன் மீது விட, அதன் காரணமாகச் சரீரம் வெந்த பின்னர் ஓடிவந்தான்; இங்கு அது போன்ற அவசியம் இல்லை என்பதால், யுத்தகாண்டம் (21-22) – சாபமாநய - வில்லை எடுத்து வா - என்பது போன்று, “மடல் ஊர்வேன்” என்பதாக அச்சம் காண்பித்து, அவனுடைய திருமுகத்தை அவன் காண்பிக்கும்படிச் செய்ய முயல்கிறார். தனது ஸ்வரூபத்தில் ஆழ்வாருக்குத் தொடர்ந்து கலக்கமானது உள்ளபோதிலும், அவனுடைய குண ஞானத்தில் எந்தவிதமான கலக்கமும் ஆழ்வாருக்கு இல்லை.

வ்யாக்யானம் – “ஏறாளுமிறையோ”னில் அவனுக்கு உறுப்பல்லாத நானும் என்னுடைமையும் அவனுடைய குணஜ்ஞாநத்தில் கலக்கமின்றிக்கேயிருக்கிறது காணும் இவர்க்கு. வேண்டா என்று முடித்துக் கொள்ளப் பார்த்தவிடத்தில், அது தம்கையதன்றிக்கே, அவனுளனாக இது அழியாததாயிருந்தது; இனி “அத்தலையே பிடித்து அழிப்போம்” என்று, வேர்ப்பற்றோடேயழிக்கப் பார்க்கிறார்; உண்டாம்போதும் அத்தலையாலேயுண்டாய், இல்லையாம்போதும் ஒன்றாக இல்லையாம்படியிறே வஸ்து ஸ்வரூபந்தானிருப்பது. “உயிரினாற் குறைவில்” என்றார் அங்கு, இங்கு உயிர்க்கு உயிரினால் குறைவில் என்கிறார். “ஏறாளுமிறையோ”னில், அவனுக்கு உறுப்பல்லாத நானும் என்னுடைமையும் வேண்டாவென்றார்; இதில், எனக்கு உறுப்பல்லாத அவனும் அவனுடைமையும் வேண்டாவென்கிறார். “ராவணன் மாயா சிரஸ்ஸைக் காட்டினபோது, இதர

ஸ்த்ரீகள் அஹ்ருதயமாக அமுமாபோலே தன்னாற்றாமையாலே கூப்பிட்டு, இவ்வார்த்தை கேட்டபோதே முடியாதிருப்பானென்” என்று பட்டரைச் சிலர் கேட்க, “ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களன்று ஜீவந நிமித்தம், அத்தலையில் ஸத்தையாயிற்று; அதுக்கு அழிவில்லாமையாலே இருந்தாள்” என்று அருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (4-8) – ஏறாளும் இறையேன் – என்பதில், “அவனுக்கு உறுப்பு அல்லாத நானும் எனது உடைமையானவையும் எனக்கு வேண்டாம்” என்று உரைத்து தன்னை முடித்துக் கொள்ள முயன்றார். அப்போது அந்தச் செயலானது இவருடைய கைகளில் இல்லை என்பதால், அவன் உள்ளவனாகவே இருக்க, இவருடைய ஸ்வரூபமும் அப்படியே காணப்பட்டது. இனி “அவனுடைய ஸ்வரூபத்தை அழிப்போம்” என்று வேருடன் அழிக்க முயல்கிறார். தான் உள்ளபோது, அவன் உள்ளதால் மட்டுமே தனது ஸ்வரூபம் உள்ளது என்று அறிபவர், தான் இல்லை என்றால், அதுவும் இல்லை என்பதாக அல்லவோ வஸ்துவின் ஸ்வரூபம் உள்ளது? அங்கு “உயிரினால் குறைவில்” என்றார்; இங்கு “உயிர்க்குக் குறைவில்” என்கிறார். “ஏறாளும் இறையேன்” என்பதில், “அவனுக்கு உறுப்பு அல்லாத நானும் எனது உடைமையும் வேண்டாம்” என்றார்; இங்கு, “எனக்கு உறுப்பு அல்லாத அவனும் அவனுடைய உடைமையும் வேண்டாம்” என்கிறார். ஸ்வாமி பராசரப்பட்டரிடம் சிலர், “இராவணன் தனது மாயை மூலம் இராமனுடைய தலையைக் காண்பித்துபோது, மற்ற பெண்கள் பலரும் தங்களுடைய மனதிற்கு உட்பட்டு அழாமல், மேலாக அழுதனர். அதனை போன்றே சீதையும் தனது பிரிவாற்றாமையால் அழைத்து, உயிருடன் இருந்தாள். இந்த சொற்களைக் கேட்டவுடன் அவள் முடியாமல் இருந்தது ஏன்?”, என்றனர். இதற்குப் பட்டர், “வாழ்வதும் முடித்தலும், ஞானம் மற்றும் அறியாமை காரணமாக ஏற்படுவதில்லை. அவன் விஷயத்தில் இல்லாமை மற்றும் இருத்தல் என்பதால் ஆகும். அவன் அழியாமல் இருந்ததால் இவளும் இருந்தாள்”, என்றார்.

வ்யாக்யானம் - இப்படி அத்தலையை அழித்தாகிலும் முகங்காட்டுவித்துக்கொள்ள வேண்டும்படி தமக்குப் பிறந்த தசா விசேஷத்தை, எம்பெருமானோடே கலந்து பிரிந்தாளொரு பிராட்டி ஆற்றாமை மீதார்ந்திருக்கச் செய்தே இவள் தரித்திருந்த இருப்பைக் கண்டு, தோழியானவள், “முன்புத்தையளவுகளன்றிக்கே இவள் தேறியிருந்தாள், அவன் வாராதிருக்க இவளுக்கித்தனை தேற்றம் உண்டாம்போது, ஸாஹஸங்களிலே துணிந்தாளாகவேணும்” என்று பார்த்து, “நீ செய்ய நினைக்கிற

இது உன் தலைமைக்கும் அவன் தலைமைக்கும், உன் மதிப்புக்கும் அவன் மதிப்புக்கும், உன் பிறப்புக்கும் உன்னுடைய மர்யாதைகளுக்கும் போராது கிடாய்” என்ன; “என் ஸ்வரூபத்தை அழித்தாகிலும் அவன் ஸ்வரூபத்தையழித்தும் மடலெடுக்கை தவிரேன்” என்று துணிந்த துணியைத் தோழிக்கு அறிவிக்க; இத்தைக் கேட்டு அஞ்சி, ஸர்வேச்வரன், இருந்தவிடத்தில் இருக்கமாட்டாமை வந்து முகங்காட்டித் தானும் ஸத்தை பெற்று இவளையும் தரிப்பித்தானாய்த் தலைக்கட்டுகிறது.

விளக்கம் - இப்படியாக அவனுடைய ஸ்வரூபத்தை அழித்தாவது அவனைத் தனது முகம் காண்பிக்கும்படிச் செய்யவேண்டும் என்ற நிலை தனக்கு ஏற்படும் அளவிற்கு அவனுடன் ஒரு பிராட்டி கலந்து பிரிந்தாள். ஸர்வேச்வரனுடன் கலந்து பிரிந்த ஒரு பிராட்டி பிரிவாற்றாமையால் கலக்கத்துடன் உள்ளபோதிலும் அவள் உயிருடன் இருந்ததைக் கண்ட தோழி, “முன்பு போன்று அல்லாமல் இவள் தேறி இருந்தாள். அவன் வராமல் உள்ளபோதிலும் இவள் இவ்விதம் தேறியபடி உள்ளாள் என்றால், வேறு செயல்களில் இவள் ஈடுபடத் துணிந்தாள் என்றே ஆகிறது”, என்று எண்ணினாள். இவ்விதம் சிந்தித்த அந்தத் தோழி பிராட்டியிடம், “நீ செய்ய எண்ணும் இந்தச் செயலானது உனது தலைமை மற்றும் அவனுடைய தலைமை, உனது மரியாதை மற்றும் அவனுடைய மரியாதை ஆகியவற்றுக்குப் பொருந்தாது”, என்றால். இதற்குப் பிராட்டி, “என் ஸ்வரூபத்தை அழித்தாவது அவனுடைய ஸ்வரூபத்தை அழிக்கும்படியாக மடல் எடுப்பதை நான் தவிர்க்கமாட்டேன்”, என்று தான் எடுத்த முடிவைத் தனது தோழிக்கு உரைத்தாள். இதனைக் கேட்டு அச்சம் கொண்ட ஸர்வேச்வரன், தான் உள்ள இடத்தில் இருக்க முடியாமல் தவித்து வந்து தனது திருமுகத்தைக் காண்பித்து, தனது இருப்பை அடைந்து, இவளையும் உயிர் பிழைக்கும்படிச் செய்தான்.

வ்யாக்யானம் - இவர் மடலிலே துணிந்தால் கடுக வந்து முகங்காட்டிப் பிழைக்கில் பிழைக்குமித்தனைபோக்கி, இல்லையாகில் ஸத்தை கிடக்க விரகில்லையிறே அவனுக்கு; ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக்குத் தப்பவொண்ணாதிறே அவனுக்கு. இதுக்கு முன்பு, “அவனாலே பேறு” என்று போந்தாரேயாகிலும், ப்ராப்யமான கைங்கர்யத்துக்கு பூர்வகாலீநமா யிருப்பன பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திக ளென்று சில உண்டிறே, அவை தவிரவொண்ணாதிறே. இனி, பக்திமானுக்கும் பக்தியுண்டு; ப்ரபந்நனுக்கும் பக்தியுண்டு, ருசியையொழிய ப்ரபத்தி பண்ணக் கூடாதே. பக்திமானுடைய பக்தி, வைதமாய் வருமது; ப்ரபந்நனுடைய பக்தி, ருசி

கார்யமாயிருக்கும். பக்திமானுக்கு ஸாதந ரூபமாயிருக்கும், இவனுக்கு தேஹ யாத்ரா சேஷமாயிருக்கும். பக்திமானுக்கு பலசீரத்தையில்லாதபோது தவிரலாயிருக்கும், ப்ரபந்நனுக்கு ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமாய் வருமதாகையாலே ஒருகாலும் தவிராதாயிருக்கும்.

விளக்கம் – “அவன் வந்து முகம் காண்பிக்கவில்லை என்றால், இவளுக்கு அல்லவோ இருப்பு அழியும்? அவனுடைய இருப்பு அழிவது எப்படி?”, என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். இவர் மடல் எடுக்க முனையும்போது விரைந்து வந்து திருமுகம் காண்பித்து பிழைத்துக் கொள்ள வழி தேடினால் மட்டுமே பிழைக்க இயலும் அல்லாமல், அவனுடைய இருப்பிற்கான வழி வேறு ஏதும் இல்லை அல்லவோ? ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் போன்ற இதிலிருந்து அவனுக்குத் தப்ப இயலாது. இதற்கு முன்பு “அவனால் மட்டுமே பேறு கிட்டும்” என்று அவனை அண்டினார் என்றாலும், அடையத்தக்கபடி உள்ளதான கைங்கர்யத்திற்கு முன்பாக “ப்ரபத்தி, ப்ரஞானம், ப்ரமபக்தி” போன்ற சில உள்ளன; இவற்றை விலக்க இயலாது. மேலும் பக்திமானுக்கும் பக்தி உண்டு, சரணம் புகுந்தவனுக்கும் பக்தி உண்டு, ருசியை விலக்கி ப்ரபத்தி செய்தல் கூடாது. பக்திமானுடைய பக்தியானது விதி வழியால் வருவதாகும்; ப்ரபந்நனுடைய பக்தியானது ருசியின் செயலாக உள்ளதாகும். பக்திமானுக்குப் பக்தியானது ஸாதந ரூபமாக உள்ளது; ப்ரபந்நனுக்குப் பக்தியானது தனது சரீரம் உள்ளவரை நிலைக்க உதவுவதாக உள்ளது. பக்திமானுக்கு பலனின் மீது ஈடுபாடு இல்லையென்றால், பக்தியானது தவிர்க்க இயல்வதாக உள்ளது; ப்ரபந்நனுக்கு பக்தியானது ஸ்வரூபத்துடன் சேர்ந்து உள்ளதால், தவிர்க்க இயலாதபடி உள்ளது.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி - 59)

வ்யாக்யானம் - ஜகத் ஸ்ருஷ்ட்யாதியில் ப்ராப்தியில்லாமை போக்கி, பக்தியில்லாமையாலே தவிருகிறாரல்லர். ஆதி சப்தத்தாலே அநேக சரீராந்த: ப்ரவேச நியமகங்களை நினைக்கிறது. “ஜகத் வ்யாபார வர்ஜம்”, “போக மாத்ர ஸாம்ய லிங்காச்ச”. அதவா, (ஜகாதுத்பவ ஸ்திதி ப்ரணாச ஸம்ஸார விமோசநாதய: லீலா: த்வதாச்சரிதாநாம் பவந்தி) முமுக்ஷு ஸிஸ்ருக்ஷயாவிநே ஸ்ருஷ்ட்யாதிகள். நிரதிசய போக்யதையே ஸ்வரூபமாயிருக்க, ஸம்ஸார விமோசகரென்கிறது ஆச்சரிதார்த்தமாகவிநே. ஆதி சப்தத்தாலே ததர்த்தமான அநேகாவதாரங்கள், திருக்குரவையிலே அநேக விக்ரஹ பரிக்ரஹாதிகள். (விதயஸ்ச வைதிகா:) “இதம் குரு இதம் மா கார்ஷி:” என்று ஸ்வதந்த்ரமான வைதிக விதிகளும். (த்வதீய கம்பீர மநோநுஸாரிண:) அநந்ய ப்ரயோஜனராய் ஆச்சரியித்தவர்களுடைய கம்பீரமான மனஸ்ஸைப் பின் செல்லாநின்றன. மனஸ்ஸுக்கு கம்பீரத்வமாவது சக்ஷுத்ரமான ஐச்வரியாதிகளில் கால்தாழாதே, அநந்ய ப்ரயோஜனமாகை. “ப்ரஹ்மவாதிநோ வதந்தி”, “ஸ ஹோவாச வ்யாஸ: பாராசர்ய:”, “யே தத்ர ப்ராஹ்மணாஸ் ஸம்மர்சிந:” இத்யாரப்ய, “யதா தே தத்ர வர்த்தேரந் ததா தத்ர வர்த்தேதா:”, “நினைதொறும் சொல்லுந்தொறும் நெஞ்சிடிந்துகும்” என்று பகவத் விஷயத்தில் இவ்வளவு அவகாஹியாதார்க்கு, “நிதித்யாஸிதவ்ய:”, “விஜ்ஞாய ப்ரஜ்ஞாம் குர்வீத”, “ஆத்மாநம் த்யாயீத” என்று விதிக்கிறதிநே. த்வதீயமான கம்பீர மனஸ்ஸை அனுஸரியா நின்றன என்றுமாம். “ச்சுதி: ஸ்ம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞா”.

விளக்கம் - நான்முகன் முதலானவர்கள் ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்தல் போன்றவற்றிலிருந்து விலகி நிற்கிறார்கள்; தங்களுக்கு அத்தகைய செயல்களைச் செய்வதற்கான ப்ராப்தி இல்லை என்று உணர்கிறார்கள்; உன்னையே அண்டி நிற்பதால் அவர்களுக்கு அந்தச் சக்தி இல்லாமல் இல்லை. மேலும், அவர்கள் பல சரீரங்களில் புக வேண்டிய விதிமுறையும் உள்ளது. ப்ர. ஸூ. (4-4-17) - ஜகத் வ்யாபார வர்ஜம் - ப்ரஹ்மத்திற்கு மட்டுமே ஸ்ருஷ்டி போன்றவை, மற்றவர்களுக்கு அத்தகைய செயல்பாடுகள் இல்லை - என்றும், ப்ர. ஸூ. (4-4-21) - போக மாத்ர ஸாம்ய லிங்காச்ச - ப்ரஹ்ம அனுபவம் என்பதான ஒற்றுமை மட்டுமே கூறப்படுவதால் ஸ்ருஷ்டி போன்றவை முத்தாத்மாக்களுக்கு இல்லை - என்றும் கூறப்பட்டது காண்க. அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் கூறலாம். (ஜகாத் உத்பவ ஸ்திதி ப்ரணாச ஸம்ஸார விமோசநாதய: லீலா: த்வத் ஆச்ரிதாநாம் பவந்தி) - முமுக்ஷுக்களைப் படைப்பதற்காகவே ஸ்ருஷ்டி போன்றவை செய்யப்படுகின்றன. எல்லையற்ற இனிமை என்பதே முமுக்ஷுக்களின் ஸ்வரூபமாக உள்ளது; ஆனால் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து மற்றவர்களை விடுவிப்பவர்கள் என்பது ஏனென்றால், உனது அடியார்களாக உள்ளதை உணர்த்தவே ஆகும். (விதயச்ச வைதிகா:) - “இதம் குரு இதம் மா கார்ஷீ: - இதனைச் செய், இதனைச் செய்யாதே” என்றுள்ள வேத விதிமுறைகளும். (த்வத் அதீய காம்பீர மந அநுஸாரிண:) - மற்ற பலன்களை எதிர்பாராமல் உன்னையே அண்டி நிற்பவர்களுடைய கம்பீரமான மனத்தைப் பின்பற்றியே உள்ளன. மனதிற்குக் கம்பீரம் என்பது, தாழ்ந்த செல்வம் போன்றவை பின்னே செல்லாமல், மற்ற எந்தப் பயனையும் எதிர்பாராமல் இருத்தல் ஆகும். மேலும், ச்வே. (1-1) - ப்ரஹ்மவாதிநோ வதந்தி - ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவர்கள் கூறுகிறார்கள் - என்றும், தை. ஆ. - ஸ ஹோவாவ வ்யாஸ: பராசர்ய: - பராசரின் புத்திரராகிய வ்யாஸர் அல்லவோ கூறினார் - என்றும், தை. (1-11) - யே தத்ர ப்ராஹ்மணாஸ் ஸம்மர்சிந: ... யதா தே தத்ர வர்த்தேரந் ததா தத்ர வர்த்தேதா: - அந்தணர்கள் எந்த வழியில் நடக்கிறார்களோ ... நீயும் அந்த வழியில் நடப்பாயாக - என்று விதிக்கப்பட்டது. மேலும் திருவாய்மொழி (9-6-2) - நினைதொறும் சொல்லுந்தொறும் நெஞ்சிடிந்துகும் - என்பதற்கு ஏற்ப, பகவத் விஷயத்தில் மூழ்கி நிற்காதவர்களுக்கு, ப்ரு. (6-5-6) - நிதிஸ்யாஸிதவ்ய: - அந்த ஆத்மா த்யானிக்கத்தக்கது - என்றும், ப்ரு. (6-4-21) - விஜ்ஞாய ப்ரஜ்ஞாம் குர்வீத - அந்தணன் ப்ரஹ்மத்தை த்யானிக்கக்கடவன் - என்றும், முண். (2-2-6) - ஆத்மாநம் த்யாயீத - ஆத்மாவை த்யானித்து - என்றும் உள்ள வாக்கியங்களில் காணப்படுவது போன்று த்யானமானது விதிக்கப்பட்டது. இப்படிப்பட்டவர்களுடைய கம்பீரமான மனதைப்

பின்பற்றி அந்த வேத விதிகள் உள்ளன. விஷ்ணுதர்மம் (6-31) - ச்ருதி: ஸ்ம்ருதிர்
மம ஏவ ஆஜ்ஞா – வேதங்கள் எனது ஆணையே ஆகும் – என்பது காண்க.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்